

ელია — რვა ნომერი

იერიხო

Jeff Pippenger

2023-10-09

ძველი ხილული ისრაელის დასაწყისში და ასევე თანამედროვე სულიერი ისრაელის დასაწყისში, წითელი ზღვის გადალახვისას და შემდეგ დიდი იმედგაცრუების ჟამს, დაიწყო თანმიმდევრული, თანდათანობით აღმავალი გამოცდების რიგი, რომელმაც საბოლოოდ ბოლო გამოცდამდე მიაღწია. რიცხვთა წიგნში და მილერიტულ ისტორიაში ამ უკანასკნელი გამოცდის წარუმატებლობა უდაბნოში ხეტიალის დასაწყისს აღნიშნავს.

„ორმოცი წლის განმავლობაში ურწმუნოებამ, დრტვინვამ და ამბოხებამ ძველი ისრაელი ქანაანის ქვეყნიდან განდევნა. იგივე ცოდვებმა დააყოვნა თანამედროვე ისრაელის შესვლა ზეციურ ქანაანში. არც ერთ შემთხვევაში არ ყოფილა ღმერთის აღთქმები დამნაშავე. სწორედ ურწმუნოებამ, ამქვეყნიურობამ, უკუთხელობამ და განხეთქილებამ უფლის სახელის აღმსარებელ ხალხში შეგვავიწყა ამ ცოდვისა და მწუხარების სოფელში ამდენი წლის განმავლობაში.

„შესაძლოა, ურჩობის გამო კიდევ მრავალი წელი მოგვიხდეს აქ, ამ ქვეყნიერებაში დარჩენა, როგორც ისრაელის ძეთ; მაგრამ ქრისტეს გულისათვის, მისმა ხალხმა ცოდვას ცოდვა არ უნდა დაუმატოს იმით, რომ ღმერთს მიაწეროს მათი საკუთარი მცდარი მოქმედების გზის შედეგი.“ *Evangelism*, 696.

ძველი ისრაელის ისტორიის დასასრულს, ისევე როგორც დასაწყისში, არსებობდა თანმიმდევრული გამოცდის პროცესი, რომელიც დასრულდა მაშინ, როდესაც ძველი სიტყვასიტყვითი ისრაელი ბაბილონში ტყვედ იქნა წაყვანილი. თანამედროვე სულიერი ისრაელის დასასრულსაც მათაც მოუწევთ გაიარონ თანმიმდევრული გამოცდის პროცესი. ეს პროცესი სრულდება მაშინ, როდესაც ლაოდიკიელი ადვენტისტები კვირა დღის კანონის დროს დაემხობიან. როგორც ძველი ისრაელის შემთხვევაში, თანამედროვე ისრაელიც სულიერი ბაბილონის მიერ ტყვედ იქნება წაყვანილი.

მილერიტული მოძრაობა, რომელიც წინასწარმეტყველურად დაიწყო 1798 წელს და ოფიციალურად დასრულდა 1863 წელს, წარმოადგენს იმ ას ორმოცდაოთხი ათასის მოძრაობის ტიპს, რომელიც დაიწყო 1989 წელს და მთავრდება ადამიანური მადლის ჟამის დახურვითა და ქრისტეს მეორედ მოსვლით. მილერიტული მოძრაობის დასრულებასა და მესამე ანგელოზის ძღვევამოსილი მოძრაობის მოსვლას შორის მოქცეულია კანონიერად რეგისტრირებული ლაოდიკიელი მეშვიდე დღის ადვენტისტური ეკლესიის ისტორია.

„სინაისა და კადეშს შორის, ქანაანის საზღვრებთან, მხოლოდ თერთმეტი დღის სავალი მანძილი იყო; და სწორედ იმ კეთილი ქვეყნის მალე შესვლის მოლოდინით

განაახლა ისრაელის ლაშქარმა თავისი მსვლელობა, როცა ღრუბელმა ბოლოს და ბოლოს წინსვლის ნიშანი მისცა. იეჰოვას საოცრებანი ჰქონდა ქმნილი მათი ეგვიპტიდან გამოყვანისას, და რა კურთხევებს აღარ უნდა მოელოდნენ ახლა, როცა საზეიმოდ დაედოთ აღთქმა, რომ მიიღებდნენ მას თავიანთ უზენაეს მბრძანებლად, და აღიარებულნი იყვნენ უზენაესის რჩეულ ხალხად?“ პატრიარქები და წინასწარმეტყველები, 376.

მათი ხანმოკლე მოგზაურობა ორმოც წელიწადად იქცა მათი ურწმუნოებისა და ურჩობის გამო. მათ რომ გამოევიდნენ რწმენა, დაფუძნებული მონობიდან მათი ძლევამოსილი გამოხსნის საფუძველზე, ისინი მალე გადალახავდნენ მდინარე იორდანეს და შევიდოდნენ აღთქმულ ქვეყანაში. ამის შემდეგ მათი პირველი დაბრკოლება იქნებოდა იგივე დაბრკოლება, რომელსაც მოგვიანებით იესო ნავეს ძემ მოჰკიდა ხელი. ორმოცი წლის შემდეგ სიტყვიერმა ისრაელმა დატოვა უდაბნო აღთქმული ქვეყნისთვის, და იერიქონი მათი პირველი ნაბიჯი იყო, და იგი დგას როგორც ღვთის ძალის სიმბოლო ხსნისათვის ყოველი მორწმუნისადმი. იერიქონი ასევე არის იმ საქმის სიმბოლო, რომლის წინაშეც მიღერიტული მოძრაობა უნდა დამდგარიყო 1863 წელს, მაგრამ ისინი უკან დაიხიეს უდაბნოში. ელიას სიმბოლიზმი პირდაპირ არის დაკავშირებული იერიქონის სიმბოლიზმთან, და სასარგებლოა ელიას ისტორიული კავშირის განხილვა იერიქონთან.

ახლა ომრის დანარჩენი საქმენი, რაც მან ქმნა, და მისი ძლიერება, რომელიც გამოავლინა, განა დაწერილი არ არის ისრაელის მეფეთა მატიანის წიგნში? და განისვენა ომრიმ თავის მამებთან და დაიმარხა სამარიაში; და მის ნაცვლად გამეფდა მისი ძე ახაბი. იუდას მეფის, ასას, მეფობის ოცდამერვე წელს დაიწყო ომრის ძემ, ახაბმა, ისრაელზე მეფობა; და ომრის ძე ახაბი ისრაელზე სამარიაში ოცდაორი წელი მეფობდა. და ომრის ძე ახაბი უფლის თვალში ბოროტებას სჩადიოდა, უფრო მეტად, ვიდრე ყველა, ვინც მასზე უწინ იყო. და მოხდა ისე, თითქოს მისთვის მცირედი საქმე ყოფილიყოს ნებატანის ძის, იერობოამის, ცოდვებში სიარული, რომ ცოლად შეირთო იზებელა, ციდონელთა მეფის, ეთბაყალის, ასული, და წავიდა, ბაალს ემსახურა და თავყანი სცა მას. და აღუმართა ბაალს სამსხვერპლო ბაალის სახლში, რომელიც სამარიაში ჰქონდა აშენებული. და ახაბმა გააკეთა აშერა; და ახაბმა უფრო მეტად განარისხა უფალი, ისრაელის ღმერთი, ვიდრე ყველა ისრაელის მეფემ, ვინც მასზე უწინ იყო. მის დღეებში ბეთელელმა ხიელმა ააშენა იერიხონი: მისი საფუძველი აბირამში, თავის პირმოში, ჩაყარა და მისი კარიბჭენი თავის უმცროს ძეში, სეგუბში, აღმართა, უფლის სიტყვისამებრ, რომელიც მან წარმოთქვა ნავეს ძის, იესო ნავეს ძის, მეშვეობით. და ელია თიშბელი, გალაადის მკვიდრთაგანი, უთხრა ახაბს: ცოცხალია უფალი, ისრაელის ღმერთი, რომლის წინაშეც ვდგავარ, ამ წლებშიც არც ცვარი იქნება და არც წვიმა, თუ არა ჩემი სიტყვისამებრ. 3 მეფეთა 16:27–17:1.

ელის წინაშე კარმელის მთაზე ახაბისა და იზებელის ღმერთებთან მომხდარი დაპირისპირება პასუხი იყო ისრაელის ჩრდილოეთის სამეფოს მეშვიდე მეფის განდგომილებაზე, რომელმაც „უფალ ისრაელის ღმერთის გასარისხებლად იმაზე მეტი მოიმოქმედა, ვიდრე ისრაელის ყველა მეფემ, რომლებიც მასზე წინ იყვნენ.“ ამ

მონაკვეთში სიტყვა „გასარისხებლად“ მიუთითებს „გარისხების დღეზე“, რომელიც წარმოდგენილი იყო რიცხვთა წიგნის მეთოთხმეტე თავში მოცემული მეათე გამოცდით. ახაბის მიერ ღმერთის გაღიზიანება წარმოადგენდა ათი გამოცდიდან უკანასკნელს, რომელიც გამოწვეული იყო რიცხვთა წიგნის მეთოთხმეტე თავში ათი მზვერავის ბოროტი ცნობის მიერ. ამიტომაც, ეს წარმოადგენს უკანასკნელ გამოცდას მიღერიტული მოძრაობისთვის და უკანასკნელ გამოცდას ას ორმოცდაათი ათასისთვის.

ამიტომ, როგორც სულიწმიდა ამბობს: დღეს, თუ მის ხმას მოისმენთ, ნუ გაიქცევით თქვენს გულებს, როგორც გაჯიუტების ჟამს, უდაბნოში გამოცდის დღეს. ებრაელთა 3:7, 8.

აჰაბით წარმოდგენილ წინასწარმეტყველურ „განრისხების დღეს“ წინასწარმეტყველმა ელიამ ილოცა, რომ, თუ საჭირო იქნებოდა, ღმერთს ისრაელზე მსჯავრი მოეტანა, რათა მისი ერი მონანიებულყო იმ ცოდვებისგან, რომლებშიც მონაწილეობდა.

ისრაელის ხალხმა თანდათან დაკარგა ღვთის შიში და მისდამი მოწიწება, ვიდრე იესო ნავეს ძის მიერ წარმოთქმულ მის სიტყვას მათთვის აღარ ჰქონდა ძალა. „მის [ახაბის] დღეებში ხიელმა ბეთელელმა ააშენა იერიხო: მისი საძირკველი აბირამში, თავის პირმშოში, ჩაყარა და მისი კარიბჭენი თავის უმცროს ძეში, სეგუბში, აღმართა, უფლის სიტყვისამებრ, რომელიც მან ნავეს ძის, იესოს, მიერ ბრძანა.“

„მაშინ, როცა ისრაელი განდგომილებაში ვარდებოდა, ელია ღმერთის ერთგულ და ჭეშმარიტ წინასწარმეტყველად რჩებოდა. მისი ერთგული სული ძლიერ იყო შეძრული, რადგან ხედავდა, რომ ურწმუნოება და ორგულობა სწრაფად აშორებდა ისრაელის ძეთ ღმერთს, და იგი ღოცულობდა, რათა ღმერთს თავისი ერი ეხსნა. იგი ევედრებოდა, რომ უფალს სრულებით არ განეგდო თავისი შემცოდავი ერი, არამედ საჭიროების შემთხვევაში სასჯელებით აღედგინა ისინი მონანიებისთვის და არ დაეშვა, რომ ისინი ცოდვაში კიდევ უფრო შორს წასულიყვნენ და ამგვარად აღედრათ იგი, რათა ისინი, როგორც ერი, დაეღუპა.“

უფლის სიტყვა ელიას გამოცხადდა, რათა წასულიყო ახაბთან და გამოეცხადებინა მისთვის მისი სამსჯავროების მხილებანი ისრაელის ცოდვების გამო. ელია დღე და ღამე მოგზაურობდა, ვიდრე ახაბის სასახლეს მიაღწევდა. იგი შესვლის ნებართვას არ ითხოვდა და არც იმას ელოდა, რომ წესისამებრ გამოაცხადებდნენ. ახაბისთვის სრულიად მოულოდნელად, ელია სამარიის გაოცებული მეფის წინაშე წარდგა იმ უხეში სამოსლით, რომელსაც ჩვეულებრივ წინასწარმეტყველნი ატარებდნენ. იგი არავითარ ბოდიშს არ იხდის თავისი უეცარი, დაუპატიჟებელი გამოჩენისთვის; არამედ, ხელებს ზეცისკენ აღაპყრობს და ცოცხალი ღმერთის, რომელმაც ცანი და ქვეყანა შექმნა, სახელით საზეიმოდ ადასტურებს იმ სამსჯავროს, რომელიც ისრაელზე მოვიდოდა: „არ იქნება ამ წლებში არც ცვარი და არც წვიმა, თუ არა ჩემი სიტყვისამებრ.“

„ღვთის სასჯელთა ეს გამაოგნებელი მხილება, ისრაელის ცოდვათა გამო, ელდასავით დაეცა განდგომილ მეფეს. იგი თითქოს გაოცებისა და შიშისგან

გაქვავდა; და ვიდრე თავისი განცვიფრებიდან გამოერკვეოდა, ელია, თავისი უწყების შედეგის სანახავად შეყოვნების გარეშე, ისევე უეცრად გაუჩინარდა, როგორც მოვიდა. მისი საქმე იყო ღვთისაგან უბედურების სიტყვის წარმოთქმა, და იგი მყისვე განერიდა. მისმა სიტყვამ ზეცის საგანმურნი ჩაკეტა, და კვლავ მათი გახსნის ერთადერთი გასაღები მისი სიტყვა იყო.“ მოწმობანი, ტომი 3, 273.

ისრაელს დავიწყებული ჰქონდა, რომ იესო ნავეს ძემ მკაცრად უბრძანა მათ, არ შეერთებოდნენ წარმართ ერებს და იერიქონი არასოდეს აღედგინათ. თუმცა იერიქონის ბრძოლა იყო ღვთის ძალის უზარმაზარი გამოვლინება და ღვთის აღთქმის სიმბოლო, რომ იგი თავის ხალხს აღთქმულ ქვეყანაში შეიყვანდა, იერიქონთან დაკავშირებული იყო აგრეთვე ცოდვა, წყევლა და ხსნა. „ცოდვა“ იყო აქანის ცოდვა, რომელმაც ინატრა იერიქონის სიმდიდრე და გავლენა; „წყევლა“ იყო ყოველ იმ კაცზე, ვინც იერიქონს აღადგენდა; ხოლო მეძავი რახაბი წარმოადგენდა „ხსნას“. აქანს სურდა მშვენიერი ბაბილონური სამოსელი. მას ეგონა, რომ შეძლებდა თავისი ცოდვის დაფარვას, როგორც ადამი და ევა ცდილობდნენ თავიანთი ცოდვის დაფარვას ლელვის ფოთლების სამოსლით. აქანს სურდა ის კეთილდღეობა, რომელსაც იერიქონი განასახიერებდა, და უნდოდა ბაბილონთან დაკავშირება.

იერიქონი წარმოდგენილია, როგორც ქვეყნისთვის მესამე ანგელოზის უწყების მიტანის საქმის სიმბოლო, თუმცა იგი შეიცავს გაფრთხილებას ქვეყნიერების სიყვარულისა და მასზე მინდობის ცოდვის შესახებ. იერიქონის სიმბოლო აგრეთვე მოიცავს წყევლას იერიქონის ხელახლა აღდგენის წინააღმდეგ, ხოლო რახაბი განასახიერებს მათ, ვინც ჯერ კიდევ ბაბილონში არიან და გამოდიან იქიდან, როდესაც მესამე ანგელოზის ძლიერი ღალადი ცხადდება.

ელიას ერთგული სული შეიძრა მწუხარებით. მისი აღშფოთება აღიმრა და იგი ღვთის დიდებისათვის შურით იყო აღვსილი. იგი ხედავდა, რომ ისრაელი საშინელ განდგომილებაში იყო ჩადირული. და როდესაც გაიხსენა დიადი საქმეები, რომელნიც ღმერთს მათთვის მოეხდინა, მწუხარებამ და განცვიფრებამ მოიცვა იგი. მაგრამ ეს ყოველივე ხალხის უმრავლესობას დავიწყებული ჰქონდა. იგი წარდგა უფლის წინაშე და, სულით ტანჯვით შემუსრული, ევედრებოდა, რომ ეხსნა თავისი ხალხი, თუნდაც ეს სასჯელთა გზით მომხდარიყო. იგი ევედრებოდა ღმერთს, შეეკავებინა თავისი უმაღური ხალხისაგან ცვარი და წვიმა, ზეცის საგანმურნი, რათა განდგომილ ისრაელს ამაოდ ეცქირა თავისი ღმერთებისადმი, თავისი ოქროს, ხის და ქვის კერპებისადმი, მზის, მთვარისა და ვარსკვლავებისადმი, რომ მოერწყათ და გაენოყიერებინათ მიწა და ექცია იგი უხვმოსავლიანად. უფალმა უთხრა ელიას, რომ მოესმინა მისი ლოცვა და შეეკავებინა თავისი ხალხისაგან ცვარი და წვიმა, ვიდრე ისინი სინანულით არ მოიქცეოდნენ მისკენ.

ღმერთს განსაკუთრებულად დაეცვა თავისი ხალხი მათ გარშემო მცხოვრებ კერპთაყვანისმცემელ ხალხებთან აღრევისაგან, რათა მათი გულები არ შეცდენილიყო იმ მიმზიდველი კორომებითა და საკერპოებით, ტაძრებითა და სამსხვერპლოებით, რომლებიც მოწყობილი იყო უძვირფასესი და მაცდუნებელი სახით, რათა გრძნობები გაერყვნათ და ამგვარად ხალხის გონებაში ღმერთი ჩანაცვლებულიყო.

„ქალაქი იერიხოი მიძღვნილი იყო ყველაზე უკიდურეს კერპთაყვანისმცემლობას. მისი მკვიდრნი ძალიან მდიდარნი იყვნენ, მაგრამ მთელი ის სიმდიდრე, რომელიც ღმერთმა მისცა მათ, თავიანთი ღმერთების ნაჩუქრად მიაჩნდათ. მათ უხვად ჰქონდათ ოქრო და ვერცხლი; მაგრამ, როგორც წარღვნისწინა ადამიანები, ისინი გახრწნილნი და მკრეხელნი იყვნენ და თავიანთი ბოროტი საქმეებით შეურაცხყოფდნენ და განარისხებდნენ ზეცის ღმერთს. ღვთის სასჯელები აღიძრა იერიხოის წინააღმდეგ. იგი სიმაგრე იყო. მაგრამ უფლის ლაშქრის მთავარსარდალი თავად ჩამოვიდა ზეციდან, რათა ზეცის ლაშქრები ქალაქზე თავდასხმისას წარემართა. ღვთის ანგელოზებმა ხელი მოჰკიდეს იმ უზარმაზარ გალავანს და მიწამდე დაამხვეს იგი. ღმერთმა თქვა, რომ ქალაქი იერიხოი უნდა ყოფილიყო შეჩვენებული და რომ ყველა უნდა დაღუპულიყო, რახაბისა და მისი სახლის გარდა. ესენი უნდა გადარჩენილიყვნენ იმ წყალობის გამო, რომელიც რახაბმა უფლის მოციქულებს უჩვენა. უფლის სიტყვა ხალხისადმი ასეთი იყო: ‘And ye, in anywise keep yourselves from the accursed thing, lest ye make yourselves accursed, when ye take of the accursed thing, and make the camp of Israel a curse, and trouble it.’ ‘And Joshua adjured them at that time, saying, Cursed be the man before the Lord, that riseth up and buildeth this city Jericho: he shall lay the foundation thereof in his first-born, and in his youngest son shall he set up the gates of it.’”

„ღმერთი იერიხოს მიმართ უაღრესად მკაცრი იყო, რათა ხალხი არ მოხიბლულიყო იმ საგნებით, რომელთაც მისი მკვიდრნი ეთაყვანებოდნენ, და მათი გულები ღმერთს არ განდგომოდა. მან თავისი ერი მეტად მკაფიო ბრძანებებით დაიცვა; მაგრამ, მიუხედავად ღვთის ამ საზეიმო შეგონებისა იესო ნავეს მის ბაგეთაგან, აქანმა გაბედა დანაშაულის ჩადენა. მისმა სიხარბემ მიიყვანა იგი, აეღო იმ საგანძურთაგანი, რომელთაც ღმერთმა აუკრძალა შეხება კი, რადგან მათზე ღვთის წყევლა იყო. და ამ კაცის ცოდვის გამო ღვთის ისრაელი თავისი მტრების წინაშე წყალივით უძლური გახდა.“

„იესო ნავე და ისრაელის უბუცესნი დიდ გასაჭირში იყვნენ. ისინი ღვთის კიდობნის წინაშე იწვნენ უღრმესი სიმდაბლით, რადგან უფალი განრისხებული იყო თავისი ერის მიმართ. ისინი ლოცულობდნენ და ტიროდნენ ღვთის წინაშე. უფალმა უთხრა იესო ნავეს: „ადექი; რისთვის წევხარ ასე პირქვე? ისრაელმა შესცოდა და ისინიც გადავიდნენ ჩემს აღთქმას, რომელიც მე ვუბრძანე მათ; რადგან მათ წყეულიდანაც აიღეს, იქურდეს კიდეც, იცრუეს კიდეც, და თავიანთ ნივთებშიც შეინახეს იგი. ამიტომ ისრაელის ძენი ვერ დაუდგნენ თავიანთ მტრებს, არამედ ზურგი უჩვენეს თავიანთ მტრებს, რადგან წყეულნი გახდნენ; და აღარ ვიქნები თქვენთან, თუ არ აღმოვხვრით წყეულს თქვენგან.“

„მე მეჩვენა, რომ ღმერთი აქ ცხადყოფს, როგორ უყურებს იგი ცოდვას მათ შორის, ვინც თავს მის მცნებათა დამცველ ერად აღიარებს. ისინი, რომელთაც მან განსაკუთრებული პატივი მიანიჭა, რათა მისი ძალის საოცარ გამოვლინებებს დამოწმებოდნენ, როგორც ძველ ისრაელს, და რომლებიც მაინც გაბედავენ მისი მკაფიო მითითებების უგულებელყოფას, მისი რისხვის საგნები იქნებიან. მას სურს ასწავლოს თავის ხალხს, რომ ურჩობა და ცოდვა მისთვის უკიდურესად შეურაცხმყოფელია და მათ მსუბუქად არ უნდა შეხედონ.“ Testimonies, ტომი 3, 263,

იერიხოვნის ამბავი შეიცავს გაფრთხილებას, რომ არ უნდა მივენდოთ უკეთურთა და მდიდარი ქალაქის მოჩვენებით ძალასა და დიდებას. ბიბლიურ წინასწარმეტყველებაში „ქალაქი“ არის სამეფო, ხოლო აქანმა ბაბილონური სამოსელი აიღო. სამოსელი წინასწარმეტყველურად წარმოადგენს ხასიათს; ამიტომ „უკანასკნელ დღეებში“ აქანის მიერ ბაბილონური სამოსლის დამალვა ნიშნავს დაფარულ სურვილს, რომ დაეფლოს სულიერი ბაბილონის ხასიათს. სულიერი ბაბილონის ხასიათი, ანუ ხატი, არის ის, რასაც შეერთებული შტატები ესწრაფვის, როდესაც ეკლესიასა და სახელმწიფოს აერთიანებს.

სამოქალაქო ომში მიღერიტული მოძრაობის ახალგაზრდობის გაწვევის შესაძლებლობის წინაშე მდგომნი და ორგანიზების აუცილებლობის აღიარებით, მოძრაობის ლიდერები სამართლებრივად დაუკავშირდნენ იმ მდიდარ ერს, რომელსაც ისინი არასოდეს უნდა შეთვისებოდნენ. თვით იმ მდიდარი ქვეყნის კონსტიტუციაც ისე იყო შემუშავებული, რომ ეკლესიის სახელმწიფოსთან დაკავშირება არასოდეს იყო აუცილებელი. მიღერიტების დროინდელ პერიოდში არსებობდა დენომინაციები, რომლებიც დღესაც არსებობენ; ზოგიერთ ამ დენომინაციას არასოდეს შეუვლია სამართლებრივ ურთიერთობაში შეერთებული შტატების მთავრობასთან, და მათი არჩევანი, არ დაემყარებინათ ეს ურთიერთობა, მათ შესაბამის ეკლესიათა ორგანიზებას არასოდეს, არავითარი სახით, არ შეშლია.

დიდი ხნის შემდეგ, რაც იესო ნავეს ძემ იერიხოვნის ბრძოლა იბრძოლა, ახაბის დღეებში, აქანის განდგომილების და იერიხოვნის განადგურების შესახებ ყველა გაფრთხილება ღვთის განდგომილმა ხალხმა დაივიწყა. ელია ღმერთს ევედრებოდა და, საჭიროების შემთხვევაში, ითხოვდა, რომ ღმერთს თავისი სამსჯავროები მოეხმო თავისი ხალხის სინანულამდე მოსაყვანად. როდესაც მალაქია ძველი აღთქმის უკანასკნელ სიტყვებს აღრიცხავს, აღთქმა დგას იმ კონტექსტში, რომ უფალი სამყაროს წყევლით სცემს. იერიხოვნთან დაკავშირებული წყევლა იყო ყოველი იმ კაცის თავზე, ვინც იერიხოვნს კვლავ ააშენებდა. წყევლა იყო ყოველ მათგანზე, ვისაც, აქანის მსგავსად, ენდომებოდა იერიხოვნთან დაკავშირებულ სიმდიდრესა და ფუფუნებაზე დაყრდნობა. აქანის „ცოდვა“ წარმოადგენს დაფარულ, განუწმენდელ შინაგან სურვილს, რომ ატაროს ბაბილონური სამოსელი. „წყევლა“ კი იყო იმ საქმისთვის, whereby those inward desires were acted out.

მიღერის უწყება მისი დროისთვის ელიას უწყება იყო, ხოლო სამოქალაქო ომი წარმოადგენდა იმ სასჯელს, რომლებიც ელიას უწყებას თან ახლავს. სამოქალაქო ომის შუაგულში, 1863 წელს, მიღერიტულმა ადვენტიზმმა ხელახლა ააშენა იერიხონი, როგორც ამას მოწმობს იესოს ნავეს ძის წყევლის დეტალები ყოველი იმ ადამიანის მიმართ, ვინც ამას გააკეთებდა.

და იმ დროს იესო ნავეს ძემ დააფიცა ისინი და თქვა: წყეულიმც იყოს უფლის წინაშე ის კაცი, რომელიც აღდგება და ააშენებს ამ ქალაქს, იერიხოვნს; მის საფუძველს თავის პირმოზე დადებს და მის კარიბჭეებს თავის უმცროს ძეზე აღმართავს. იესო ნავეს

ბე 6:26.

იოშუას ბრძანებაში სიტყვა „ფიცით შეჰკრა“ ერთდროულადაც ფიცსაც ნიშნავს და წყევლასაც. წყეულობა ხარ, თუ დაარღვევ იოშუას ბრძანებას, და კურთხეულობა ხარ, თუ დაიცავ ფიცს. სიტყვა, რომელიც ითარგმნა როგორც „ფიცით შეჰკრა“, ლევანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავში აგრეთვე ითარგმნება როგორც „შვიდგზის“. მოსეს ფიცი და წყევლა, როგორც დანიელი გამოხატავს ამას მეცხრე თავში, დაკავშირებულია იერიხოვნის აღდგენასთან.

დიახ, მთელმა ისრაელმა გადაუხვია შენს რჯულს, გახდგა კიდეც, რათა არ დამორჩილებოდა შენს ხმას; ამიტომ გადმოიღვარა ჩვენზე წყევლა და ფიცი, რომელიც დაწერილია მოსეს, ღვთის მსახურის, რჯულში, რადგან შევცოდეთ მის წინაშე. დანიელი 9:11.

ღმერთი უაიტმა თქვა: „ღმერთი მეტად ზედმიწევნით ზრუნავდა იერიხოვნის შესახებ, რათა ხალხი არ მოხიბლულიყო იმით, რასაც იქაური მკვიდრნი სცემდნენ თაყვანს, და მათი გულები არ გადახრილიყო ღვთისგან.“ ღმერთი მეტად ზედმიწევნით ზრუნავდა იერიხოვნის განადგურების აღსრულებაში და ამიტომ ასევე მეტად ზედმიწევნით ზრუნავდა აქანის მიერ წარმოდგენილი გაფრთხილების ჩაწერაში. იგი გულდასმით აღრიცხავდა წყევლას, რომელიც იერიხოვნის ხელახლა აშენებას უკავშირდებოდა, და ასევე გულდასმით განსაზღვრავდა იმ ღვთიურ ტაქტიკას, რომლითაც მისი გალავანი დაემხო.

უეჭველად სწორედ იესო იყო, როგორც უფლის ლაშქრის მეთაური, რომელმაც ანგელოზებს უხელმძღვანელა, რომ იერიხოვნის კედლები დაემხოთ; და ღვთის სიტყვაში არაფერი ხდება შემთხვევით; მაგრამ ამ შემთხვევაში წინასწარმეტყველი ქალი გვეუბნება, რომ „ღმერთი მეტად ზუსტი იყო იერიხოვნთან დაკავშირებით.“ შვიდი დღის განმავლობაში კიდობანი ქალაქის ირგვლივ დაჰქონდათ, ხოლო წინასწარმეტყველებაში ერთი დღე ერთ წელიწადს ნიშნავს. ეს პრინციპი ჩაიწერა უდაბნოში ორმოცი წლის ხეტიალის დასაწყისში, და ამ ორმოცი წლის ბოლოს იერიხოვნს შვიდი დღის განმავლობაში შემოუარეს.

იმ დღეთა რაოდენობის მიხედვით, რომელშიც თქვენ დაზვერეთ ქვეყანა, კერძოდ ორმოცი დღე, თითო დღე წელიწადად, იტვირთავთ თქვენს ურჯულოებებს, კერძოდ ორმოც წელიწადს, და შეიცნობთ ჩემს აღთქმის დარღვევას. რიცხვნი 14:34.

შვიდი დღე კიდობანი ქალაქის ირგვლივ ატარეს, ხოლო მეშვიდე დღეს იგი ქალაქის ირგვლივ „შვიდჯერ“ ატარეს. ეს იძლევა ორ წინასწარმეტყველურ მოწმობას, რომ იერიხონი დაკავშირებულია მოსეს ფიცის „შვიდ ჟამთან“. ღვთის აღთქმის ერი მღვდლები არიან, და შვიდმა მღვდელმა შვიდ საყვირს დაჰბერა.

თქვენც, ვითარცა ცოცხალი ქვები, შენდებით სულიერ სახლად, წმიდა სამღვდელოებად, რათა შესწიროთ სულიერი მსხვერპლნი, იესო ქრისტეს მიერ ღმრთისთვის სათნონი. 1 პეტრე 2:5.

საყვირი, იმ კონტექსტის მიხედვით, რომელშიც იგი გვხვდება, აღნიშნავს ან გამაფრთხილებელ უწყებას, ან სამსჯავროს, ან წმიდა შეკრებაზე მოწოდებას. უკანასკნელ დღეებში საყვირი უნდა დაჰბერონ გუშაგებმა, როგორც ეს თავიანთ ისტორიაში მილერიტებმა დაჰბერეს. მღვდლები განასახიერებენ სიონის კედლებზე მდგომ გუშაგებს, რომლებიც საყვირს ჰბერავენ, აფრთხილებენ ღმერთის ხალხს მოახლოებული სამსჯავროს შესახებ და ამავე დროს სწორედ იმავე ხალხს წმიდა შეკრებისაკენ მოუწოდებენ.

ჩაბერეთ საყვირს სიონში და აღმართეთ განგაში ჩემს წმიდა მთაზე; შეძრწუნდეს ქვეყნის ყოველი მკვიდრი, რადგან უფლის დღე მოდის, რადგან ახლოა იგი... ჩაჰბერეთ საყვირს სიონში, წმიდაჰყავით მარხვა, მოიწვიეთ სადღესასწაულო კრებული; შეკრიბეთ ხალხი, წმიდაჰყავით საკრებულო, შეკრიბეთ უზუცესნი, შემოჰყარეთ ბავშვები და ძუძუთა ჩვილნი; გამოვიდეს სასიძო თავისი პალატიდან და სასძლო — თავისი სენაკიდან. ატირდნენ მღვდლები, უფლის მსახურნი, სტოასა და სამსხვერპლოს შორის, და თქვან: შეიწყალე, უფალო, შენი ერი და ნუ მისცემ შენს სამკვიდროს შესარცხვენად, რომ წარმართები ბატონობდნენ მათზე; რისთვის უნდა ამბობდნენ ხალხებს შორის: სად არის მათი ღმერთი? იოელი 2:1, 15–17.

საყვირის უწყება არის ელიას უწყება. იესო ნავეს წიგნის მეექვსე თავში სიტყვა „შვიდის“ ყველა სხვადასხვა გამოყენება არის იგივე სიტყვა, ან ამ სიტყვის მონათესავე წარმოებული, რომელიც ლევიანთა ოცდამეექვსე თავში ითარგმნება როგორც „შვიდჯერ“. მიუხედავად ამისა, ლაოდიკიელი ღვთისმეტყველების მიერ შეთავაზებული არაკების ეს ნაზავი ამტკიცებს, რომ ლევიანთა ოცდამეექვსე თავში „შვიდჯერ“-ად ნათარგმნი სიტყვა მხოლოდ ძალაუფლების სისავსეს, ან სრულყოფილებას, ან მათივე უარყოფის სხვა ამგვარ უგუნურ სახეობას აღნიშნავს, თითქოს მილერი არ ყოფილიყოს მართალი, როცა „შვიდჯერ“-ად ნათარგმნი სიტყვას რიცხვობრივ მნიშვნელობას ანიჭებდა. მღვდლებმა ხალხი ქალაქის ირგვლივ შვიდჯერ წაიყვანეს და არა უბრალოდ სრულად ან მთლიანად იერიხონის ირგვლივ. სიტყვა, რომელიც ითარგმნება როგორც „შვიდჯერ“, რიცხვობრივ მნიშვნელობას გამოხატავს!

იერიხონში, როდესაც ხალხმა შეჰღაღადა, ეს წარმოადგენდა ას ორმოცდაოთხი ათასის ხმამაღალ ღაღადს, რომელნიც დანიელის მეორე თავში ხელთუქმნელად არიან გამოკვეთილნი მთიდან და რომლებიც ხატებას სცემენ და ნაწილებად ამსხვრევენ.

და იმ მეფეთა დღეებში ზეცის ღმერთი დააფუძნებს სამეფოს, რომელიც არასოდეს დაინგრევა; და ეს სამეფო სხვა ხალხს არ გადაეცემა, არამედ შემუსრავს და ბოლოს მოუღებს ყველა ამ სამეფოს, და თვითონ იდგება უკუნისამდე. ვინაიდან იხილე, რომ ქვა ხელთუქმნელად გამოიკვეთა მთიდან და შემუსრა რკინა, სპილენძი, თიხა, ვერცხლი და ოქრო; დიდმა ღმერთმა აუწყა მეფეს, რა მოხდება ამის შემდეგ; და სიზმარი უტყუარია, და მისი განმარტება სარწმუნოა. დანიელი 2:44, 45.

ღმერთი გულმოდგინედ აღნიშნავდა, რომ იერიხონში ნაპოვნი ძვირფასი ლითონები იყო ოქრო, ვერცხლი, სპილენძი და რკინა. წინასწარმეტყველურად, თიხა წარმოადგენს ღვთის ხალხს, როგორც ეს რახაბის სახითაა ტიპოლოგიურად ნაჩვენები. იერიხონი წარმოადგენს ყველა მიწიერი სამეფოს დასასრულს ას ორმოცდაოთხი ათასის

ხმამალალი ღაღადის დროს.

მაგრამ მთელი ვერცხლი და ოქრო, აგრეთვე სპილენძისა და რკინის ყველა ჭურჭელი, უფლისათვის არის განწმედილი; ისინი უნდა შევიდნენ უფლის საგანძურში. იესო ნავეს ძე 6:19.

იერიხოში წარმოადგენს აღთქმული მიწის დაპყრობის საქმეს, რაც განასახიერებს მესამე ანგელოზის ძლიერი მოძრაობის საქმეს. ეს საქმე მოიცავს გაფრთხილებას, წყევლას და მღვდლობის გარეთ მყოფთა ხსნას, როგორც ეს წარმოდგენილია მეძავი რახაბის მიერ.

იოშუას წინასწარმეტყველური „წყევლა“ შემდგომში ახაბისა და ელიას დღეებში აღსრულდა. იერიხოში ხელახლა აშენების წინააღმდეგ წარმოთქმული წყევლა შეიცავდა კონკრეტულ წინასწარმეტყველებას, რომ კაცი, რომელიც ამას მოიმოქმედებდა, იერიხოში კარიბჭეთა აღმართვისას თავის უმცროს ძეს დაკარგავდა, ხოლო მისი საძირკვლის ჩაყრისას თავის უფროს ძეს დაკარგავდა. ელიას დროს ბეთელელმა ხიელმა აღასრულა ეს წინასწარმეტყველება, და მისი უმცროსი ძე მოკვდა, როცა მან კარიბჭეები აღმართა, ხოლო მისი უფროსი ძე მოკვდა, როცა მან საძირკველი ჩაყარა. „წყევლა“, რომელიც ელიას უწყებასთან არის დაკავშირებული, წარმოდგენილი იყო იერიხოში ხელახლა აშენების საქმით.

აჰა, მე მოგივლენთ თქვენ ელია წინასწარმეტყველს უფლის დიდი და საშინელი დღის დადგომამდე; და იგი მამათა გულს მიაქცევს შვილებისკენ, და შვილების გულს — მათი მამებისკენ, რათა არ მოვიდეს და წყევლით არ დაგვკრა ქვეყანა. მალაქია 4:5, 6.

მილერიტული ისტორიის წყევლა, რომელიც მილერის ელიას უწყებასთან იყო დაკავშირებული, წინასწარ იყო ნათქვამი იესოს მიერ და აღსრულდა ელიასა და ახაბის დროს.

მის დღეებში ქიელმა, ბეთელელმა, ალადგინა იერიხოში: მის საფუძველს ჩაუყარა აბირამში, თავის პირმოში, და მისი კარიბჭენი აღმართა თავის უმცროს ძეში, სეგუბში, უფლის სიტყვის თანახმად, რომელიც თქვა მან ნუნის ძის, იესო ნავესის, მიერ. 3 მეფეთა 16:34.

იერიხოში ხელახლა აშენების წყევლა ვერ განეყოფა იმ ძალის გამოვლინებას, რომელიც ღმერთმა გამოავლინა იერიხოში კედლების დამხობისას. და უაითმა თქვა: „ისინი, რომელთაც მან განსაკუთრებული პატივი მიაგო თავისი ძალის საოცარი გამოვლინებების ხილვის ღირსად, როგორც ძველ ისრაელს, და რომლებიც მაინც გაბედავენ უგულუბელაჲ მისი მკაფიო მითითებები, მისი რისხვის საგნებად იქცევიან.“ მილერიტები ახლახან იყვნენ მონაწილენი ღვთის ძალის იმ გამოვლინებისა, რომელმაც შუალამის ღაღადისით მიაღწია თავის მწვერვალს, თუმცა მათ უარყვეს მოსეს შვიდგზის ფიცი, რომელსაც დანიელიც მოსეს წყევლად ასახელებს.

სახელები ღმერთის სიტყვის მიხედვით ხასიათის სიმბოლოა, და იმ კაცის სახელი, რომელმაც იერიხოში ალადგინა, აგრეთვე მისი უფროსი და უმცროსი ვაჟების

სახელები, მეტად დამაფიქრებელ ცნობას გვაძლევს. ჰიელი ნიშნავს ძალის ცოცხალ ღმერთს და მიანიშნებს, რომ ჰიელი ცოცხალი ღმერთის მიმდევარი იყო. ის ფაქტი, რომ იგი ბეთელელად არის მოხსენიებული, ეკლესიასთან აიგივებს მას. აბირამი, მისი პირმო, ნიშნავს სიმაღლის მამას, ამაღლებისა და აღზევების აზრით. მისი უმცროსი ვაჟი სეგუბი ნიშნავს მაღალს, ამაღლებას და აღზევებას. სამივე სახელი წარმოადგენს ღვთის ხასიათის ელემენტებს, მაგრამ იმ წინასწარმეტყველების კონტექსტში, რომელიც მათ აღასრულებს, ისინი გამოხატავენ ადამიანს, რომელიც თავს მაღლა აყენებდა და აღაზევებდა ყოვლადმღიერ ღმერთზე, რომელმაც იერიხოი დაამხო. წინასწარმეტყველებაში „კარიბჭე“ ეკლესიას წარმოადგენს.

„მდაბალ, მორწმუნე სულისთვის, ღვთის სახლი დედამიწაზე არის ზეცის კარიბჭე. სადიდებელი გალობა, ლოცვა, ქრისტეს წარმომადგენელთა მიერ წარმოთქმული სიტყვები — ესენი არიან ღვთის მიერ დადგენილი საშუალებანი, რათა მომზადდეს ხალხი ზეციური ეკლესიისთვის, იმ უფრო ამაღლებული თაყვანისცემისთვის, რომელშიც ვერაფერი შევა შემზღველი.“ Testimonies, ტომი 5, 491.

ეკლესიის დაარსების საქმის დასაწყისი 1860 წელს დაიწყო, როგორც ამას მოწმობენ ადვენტისტი ისტორიკოსები, როგორიცაა ართურ უაიტი, ელენ უაიტის შვილიშვილი.

მიუხედავად იმისა, რომ ელენ უაიტის საკმაოდ ვრცლად ჰქონდა დაწერილი და გამოქვეყნებული ეკლესიის საქმის მართვაში წესრიგის საჭიროების შესახებ (იხ. Early Writings, 97–104), და მიუხედავად იმისა, რომ ჯეიმზ უაიტი ქადაგებებსა და Review-ის სტატიებში მორწმუნეთა წინაშე მუდამ აყენებდა ამ საჭიროებას, ეკლესია წელს იძვროდა. ის, რაც ზოგადი ფორმით იყო წარმოდგენილი, კეთილად იქნა მიღებული, მაგრამ როდესაც საქმე მის პრაქტიკულ, კონსტრუქციულ განხორციელებაზე მიდგა, გამოჩნდა წინააღმდეგობა და შეწინააღმდეგება. ჯეიმზ უაიტის მოკლე სტატიებმა თებერვალში მცირედნი როდი გამოაფხიზლა თვითკმაყოფილებიდან, და ახლა ამის შესახებ დიდძალი საუბარი იყო.

„ჯ. ნ. ლაფბორო, რომელიც უაიტთან ერთად მიჩიგანში მოღვაწეობდა, პირველი იყო, ვინც გამოეხმაურა. მისი სიტყვები დადებითი იყო, თუმცა თავდაცვითი:“

„ვიღაც ამბობს: თუ თქვენ ისე მოეწყობით, რომ კანონით ფლობდეთ საკუთრებას, ბაბილონის ნაწილი გახდებით. არა; მე მესმის, რომ საკმაოდ დიდი განსხვავებაა იმას შორის, ვიყოთ ისეთ მდგომარეობაში, რომ კანონით შევძლოთ ჩვენი საკუთრების დაცვა, და კანონის გამოყენებას შორის ჩვენი რელიგიური შეხედულებების დასაცავად და თავს მოსახვევად. თუ საეკლესიო საკუთრების დაცვა არასწორია, მაშინ რატომ არ არის არასწორი, რომ ცალკეულ პირებს კანონიერად ეკავოთ რაიმე საკუთრება? —Review and Herald, March 8, 1860.“

„ჯეიმს უაიტმა თავის განცხადება Review-ში დაასრულა, წარუდგინა ეკლესიას საგამომცემლო საქმის ორგანიზების აუცილებლობის საკითხი სიტყვებით: ‘თუ ვინმე ეწინააღმდეგება ჩვენს წინადადებებს, გთხოვთ, წერილობით ჩამოაყალიბოს გეგმა, რომლის მიხედვითაც ჩვენ, როგორც ხალხმა, შეგვიძლია მოქმედება?’ —Ibid., February 23, 1860. ველზე მომუშავე პირველი მსახური, რომელმაც პასუხი გასცა, იყო რ. ფ. კოტრელი, Review-ის მტკიცე კორესპონდენტი რედაქტორი. მისი

დაუყოვნებელი რეაქცია აშკარად უარყოფითი იყო:“

„ძმა უაითმა სთხოვა ძმებს, ილაპარაკონ მისი წინადადების შესახებ, რომ ეკლესიის საკუთრება დაცულ იქნეს. მე ზუსტად არ ვიცი, რა ღონისძიებას გულისხმობს იგი ამ წინადადებაში, მაგრამ მესმის, რომ საქმე ეხება კანონით რელიგიურ ორგანიზმად ინკორპორაციას. რაც შემეხება მე, ვფიქრობ, არასწორი იქნებოდა, „სახელი გაგვეკეთებინა ჩვენთვის“, რადგან ეს ბაბილონის საფუძველში დევს. არ ვფიქრობ, რომ ღმერთი ამას მოიწონებდა.—იქვე, 22 მარტი, 1860.“ ართურ უაითი, ელენ გ. უაითი, ტომი 1, 420, 421.

ჯეიმზ უაითმა ეკლესიად ჩამოყალიბებისკენ თავისი ძალისხმევა 1860 წელს დაიწყო, ხოლო ეკლესია წარმოდგენილია „კარიბჭით“. ელენ უაითი 1860 წლის შესახებ ამას ამბობს.

„1860 წელს სიკვდილმა ჩვენს ზღურბლს გადმოაბიჯა და ჩვენი საგვარეულო ხის უმცროსი რტო მოტეხა. პატარა ჰერბერტი, დაბადებული 1860 წლის 20 სექტემბერს, იმავე წლის 14 დეკემბერს გარდაიცვალა.“ Testimonies, ტომი 1, 103.

1863 წელს უაითებმა თავიანთი უფროსი ვაჟიც დაკარგეს. თამაშის შემდეგ, როცა გადახურებული იყო, იგი შევიდა იმ ოთახში, სადაც ტილოს დიაგრამები მზადდებოდა, და რამდენიმე ნესტიან ტილოზე მიიძინა, რომლებიც დიაგრამების მოსამზადებლად გამოიყენებოდა. 1843 და 1850 წლების დიაგრამები მილერიტული მოძრაობის საფუძვლებს წარმოადგენს. 1863 წელს შექმნილი დიაგრამა წარმოადგენს ლევინთან წიგნის ოცდამეექვსე თავის „შვიდი ჟამის“ უარყოფას, როგორც ეს ადრე ჰაბაკუმის ორ დაფაზე იყო წარმოდგენილი. იგი წარმოადგენს ყალბ საძირკვლოვან უწყებას.

„როცა პარასკევს, 27 ნოემბერს, [1863] მშობლები ტოპშემში ჩავიდნენ, მათ დეპოში თავიანთი სამი ვაჟი და ადელია მომლოდინე დახვდათ. გარეგნულად ყველა კარგ ჯანმრთელობაში ჩანდა, ჰენრის გარდა, რომელსაც გაციება ჰქონდა. მაგრამ მომდევნო სამშაბათს, 1 დეკემბერს, ჰენრი ფილტვების ანთებით ძლიერ ავად გახდა. წლების შემდეგ უილიმ, მისმა უმცროსმა ძმამ, ეს ამბავი აღადგინა:“

„მათი მშობლების არყოფნის დროს, ჰენრი და ედსონი, ძმა ჰოულენდის ზედამხედველობით, გულმოდგინედ იყვნენ დაკავებულნი დიაგრამების ქსოვილზე დამაგრებით, გასაყიდად მოსამზადებლად. ისინი მუშაობდნენ ნაჭირავებ მაღაზიის შენობაში, ჰოულენდების სახლიდან დაახლოებით ერთი კვარტლის მოშორებით. ბოლოს, რამდენიმე დღით შესვენება ჰქონდათ, ვიდრე ბოსტონიდან დიაგრამების გამოგზავნას ელოდებოდნენ.... მდინარის პირას ხანგრძლივი ხეტიალიდან დაბრუნებულმა მან [ჰენრიმ], დაუფიქრებლად, ქალაქის დიაგრამების გასამაგრებლად გამოყენებულ რამდენიმე ნესტიან ქსოვილზე დაიწვა და დაიძინა. ღია ფანჯრიდან ცივი ქარი უბერავდა. ამ დაუდევრობამ მძიმე გაციება გამოიწვია.““ ართურ უაიტი, Ellen G. White, ტომი 2, 70.

1863 წელს მილერიტული მოძრაობა დასრულდა ეკლესიის ჩამოყალიბებითა და იმ საფუძვლოვანი ჭეშმარიტებების უარყოფით, რომლებიც წარმოდგენილი იყო აზაკუმის ორ დაფაზე. მთავარი წინამძღოლი, როგორც ბეთელელი ხიელის სახით იყო წინასწარ ნაჩვენები, 1860 წელს უკვე შეუდგა კარიბჭეთა დადგმის საქმეს და ამის გამო თავისი უმცროსი ძე დაკარგა. 1863 წელს ყალბი სქემები იქცა იმ განსასვენებელ ადგილად, სადაც ხიელის უფროსმა ძემ ჩათვლიმა. მას გაცივება დაემართა და იმავე წელს მოკვდა. მისი სიკვდილი უშუალოდ იყო დაკავშირებული იმ სქემებზე ძილთან, რომლებიც მაშინ იწარმოებოდა. მაგრამ სქემა, რომელიც 1863 წელს იწარმოებოდა, იყო იმ საფუძვლის ყალბი სახე, რომელიც ელიამ, მილერით წარმოდგენილმა, აღადგინა.

იერიხოვნის ხელახლა აშენების წინააღმდეგ იესო ნავეს ძის ბრძანება სიტყვით „ფიცით შეკვრა“ იყო გამოხატული. იგი აღნიშნავს როგორც ფიცს, ისე წყევლას, და იგივე სიტყვაა, რომელიც ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავში „შვიდგზისად“ არის ნათარგმნი. ეს არის წყევლა, რომელიც ელიას უწყებას თან ახლავს, და ეს წყევლა აღსრულდა 1860 და 1863 წლებში, როდესაც მილერიტულმა ადვენტიზმმა იერიხონი ხელახლა ააშენა იურიდიული ეკლესიის ჩამოყალიბებითა და მილერის საცდურის ლოდის უარყოფით. ხიელი ბეთელელი იყო; ამგვარად, ეს წინასწარმეტყველურად უსვამს ხაზს ხიელის მიერ იერიხოვნის ხელახლა აშენების საქმეს, როგორც ეკლესიის შენების საქმეს.

იესოს ნავეს ძის „წყევლა“ გამოცხადდა იერიხოვნის ბრძოლის ამბავთან დაკავშირებით — ბრძოლისა, რომლის თხრობაც შეუძლებელია, მრავალგზის რომ არ აღინიშნოს „შვიდჯერ“.

1863 წელს მოსეს უწყებამ, ანუ „ფიცმა“, როგორც იგი ელიას მიერ იყო წარმოდგენილი და უილიამ მილერის მიერ განსახიერებული, წარმოშვა „წყევლა“. უარყოფილ იქნა როგორც მოსეს უწყება, ისე ელიას საქმე. ელია დაბრუნდა 1989 წელს, მაგრამ მოსეს კვლავ არ დაუკავშირდა 2001 წლის 11 სექტემბრის შემდეგ პერიოდამდე. ეს ინფორმაცია ჯერ კიდევ დასაცავია, მაგრამ იგი სრულიად ურყევია.

„გაუწმიდურებული მსახურები ღმერთის წინააღმდეგ ეწყობიან. ისინი ერთსა და იმავე ამოსუნთქვაში აქებენ ქრისტესაც და ამ ქვეყნის ღმერთსაც. თუმცა სიტყვით აცხადებენ, რომ ქრისტეს იღებენ, ისინი ბარაბასს იკვრიან გულში და თავიანთი საქმეებით ამბობენ: „არა ეს კაცი, არამედ ბარაბა.“ ყველამ, ვინც ამ სტრიქონებს კითხულობს, გაფრთხილდეს. სატანამ იკვებხნა იმით, რაც შეუძლია გააკეთოს. იგი ფიქრობს, რომ დაშლის იმ ერთობას, რომლის არსებობაც ქრისტემ ითხოვა თავისი ეკლესიისათვის ლოცვაში. იგი ამბობს: „წავალ და ვიქნები ცრუ სული, რათა მოვატყუო ისინი, ვისი მოტყუებაც შემიძლია, რათა ვაკრიტიკო, დავგმო და გავაყალბო.“ დაე, სიცრუისა და ცრუ მოწმობის ძე შეიფაროს ეკლესიამ, რომელსაც დიდი ნათელი, დიდი მტკიცებულება ჰქონდა, და ეს ეკლესია უარყოფს იმ უწყებას, რომელიც უფალმა მოავლინა, და მიიღებს ყველაზე უგუნურ მტკიცებებს, ცრუ ვარაუდებს და ცრუ თეორიებს. სატანას მათი უგუნურება აცინებს, რადგან მან იცის, რა არის ჭეშმარიტება.“

„მრავალნი დადგებიან ჩვენს ამბიონებზე ცრუ წინასწარმეტყველების ჩირაღდნით ხელში, რომელიც სატანის ჯოჯოხეთური ჩირაღდნიდან არის ანთებული. თუ ეჭვი და ურწმუნოება ძვირფასად არის შეწყნარებული, ერთგული მსახურნი წაერთმევიან იმ ხალხს, რომელთაც ჰგონიათ, რომ ასე ბევრი იციან. „ნეტავ გცოდნოდა,“ თქვა ქრისტემ, „შენც მაინც, ამ შენს დღეს, რაც შენს მშვიდობას ეკუთვნის! მაგრამ ახლა დაფარულია ეს შენს თვალთაგან.“

„მიუხედავად ამისა, ღვთის საფუძველი მტკიცედ დგას. უფალი იცნობს მათ, ვინც მისნი არიან. განწმედილ მსახურს პირში არ უნდა ჰქონდეს მზაკვრობა. იგი უნდა იყოს დღისავით გახსნილი, ყოველგვარი ბოროტების შებილწულებისაგან თავისუფალი. განწმედილი მსახურება და ბეჭდური საქმე ძალად იქცევა, რათა ჭეშმარიტების ნათელი ელვარედ მოჰფინოს ამ უკუღმართ თაობას. ნათელი, ძმანო, მეტი ნათელი გვჭირდება. დაჰბერეთ საყვირს სიონში; ატეხეთ განგაში წმიდა მთაზე. შეკრიბეთ უფლის ლაშქარი, განწმედილი გულებით, რათა მოისმინონ, რას ეტყვის უფალი თავის ხალხს; რადგან მან მოუმატა ნათელი ყველას, ვინც მოისმენს. შეიარაღებულნი და აღჭურვილნი იყვნენ და გამოვიდნენ ბრძოლაზე — უფლის დასახმარებლად ძლიერთა წინააღმდეგ. თავად ღმერთი იშრომებს ისრაელისათვის. ყოველი ცრუ ენა დადუმდება. ანგელოზთა ხელები დაამხოვს იმ მატყუარა ზრახვებს, რომლებიც იგეგმება. სატანის სიმაგრენი ვერასოდეს იზეიმებენ. გამარჯვება დაჰყვება მესამე ანგელოზის უწყებას. როგორც უფლის ლაშქრის მთავარსარდალმა იერიხოვნის ზღუდენი დაანგრია, ასე იზეიმებს უფლის მცნებათა დამცველი ერი, და ყოველი მოწინააღმდეგე ძალა დამარცხდება. ნურც ერთი სული ნუ დაიჩივლებს ღვთის მსახურთა გამო, რომლებიც მათთან ზეცით მოვლენილი უწყებით მოვიდნენ. მეტად ნულარ დაუწყებთ მათ ნაკლის ძებნას და თქმას: „ისინი მეტისმეტად კატეგორიულნი არიან; მეტისმეტად მკაცრად ლაპარაკობენ“. შეიძლება მკაცრად ლაპარაკობენ; მაგრამ განა ეს საჭირო არ არის? ღმერთი მსმენელთა ყურებს აწუილებს, თუ ისინი მის ხმას ან მის უწყებას არ შეისმენენ. იგი ამხელს მათ, ვინც ღვთის სიტყვას ეწინააღმდეგება.“

„სატანამ ყველა შესაძლო ზომა მიიღო, რათა ჩვენს შორის, როგორც ერში, არაფერი შემოვიდეს, რაც შეგვაგონებს, გვაძლიერებს და მოგვიწოდებს, რომ უარვყოთ ჩვენი შეცდომები. მაგრამ არსებობს ხალხი, რომელიც იტვირთავს ღვთის კიდობანს. ზოგი ჩვენი წრიდან გამოვა, რომლებიც კიდობანს აღარ იტვირთავენ. მაგრამ მათ არ შეუძლიათ კედლების აღმართვა, რათა ჭეშმარიტებას გზა გადაუკეტონ; რადგან იგი ბოლომდე წინ და ზემოთ ივლებს. წარსულში ღმერთმა აღადგინა კაცები, და ახლაც ჰყავს მას შესაფერისი კაცები, რომლებიც ელოდებიან, გამზადებულნი არიან მისი ნების აღსასრულებლად — კაცები, რომლებიც გაივლიან შეზღუდვებს, რომლებიც მხოლოდ უშრეტი ხსნარით შეთითხნილი კედლებივითაა. როდესაც ღმერთი თავის სულს დაასხამს კაცებს, ისინი იმოქმედებენ. ისინი გამოაცხადებენ უფლის სიტყვას; აღამაღლებენ თავიანთ ხმას საყვირივით. ჭეშმარიტება მათ ხელში არ შემცირდება და არ დაკარგავს თავის ძალას. ისინი ხალხს უჩვენებენ მათ დანაშაულებს, ხოლო იაკობის სახლს — მათ ცოდვებს.“ Testimonies to Ministers, 409–411.